(a)
(b)
(c)
(d) ieri am trăit o zi neagră de mimi cornel hrănescu personajele:

unu doi trei

Undeva

UNU: Nu pot să mă opresc din plâns.

DOI: Eu nu pot să mă opresc din râs.

TREI: Iar eu sunt convins că sunteţi doi imbecili.

UNU: Nu, eu sunt singurul imbecil.

TREI: Bine că nu ne aude nimeni.

DOI: Bine că nu ne vede nimeni.

UNU: Cine are ochi să ne vadă şi urechi să ne audă?

TREI: Mie-mi convine că nu ne vede şi nu ne aude absolut nimeni.

DOI: Mie-mi ajunge că vă văd şi vă aud pe voi.

TREI: Tu întotdeauna ai fost un porc.

DOI: Şi tu un bou.

UNU: Iar eu, singur…

DOI: Mi se rupe inima.

TREI: Nu ne loveşte pe noi norocul ăsta.

DOI: Uneori chiar şi tu mă faci să râd.

TREI: Uneori te-aş băga în mă-ta.

DOI: Şi cine te împiedică? Te rog frumos. Hai, hai, hai… te rog! Eu propun să mâncăm.

UNU: Abia am mâncat.

TREI: Porcu' ar înghiţi ceva printre grohăituri. Groh-groh-groh!

UNU: Terminaţi! Să mâncăm, dacă vreţi.

DOI: Nu-mi mai este foame.

TREI: Groh-groh-groh! Cu atât mai bine. Facem economie.

UNU: Pentru ce să facem economie?

TREI: Aşa… Pentru zile negre.

UNU: Zile negre? S-a terminat cu zilele negre! Nu mai avem

dreptul decât la zile albastre.

DOI: Ce vrei să spui? Am terminat şi zilele roşii?

UNU: De săptămâna trecută.

DOI: Şi eu de ce nu ştiu nimic despre asta? De ce trebuie să aflu mereu ultimul? Ieri am trăit o zi neagră. Aţi auzit? Neagră! Şi astăzi, eram convins că este o zi roşie!

TREI: Astăzi aveţi parte de o zi albastră. Bucuraţi-vă de ea! După cum probabil ştiţi, nici zilele albastre nu sunt infinite.

DOI: Inteligenţa ta, în schimb, este…

TREI: Absolut!

UNU: Aş da orice pentru o zi albă.

TREI: În fiecare zi spui asta.

UNU: Pentru că în fiecare zi îmi doresc.

TREI: Şi ce poţi tu să oferi?

UNU: Nimic.

TREI: Atunci nu mai spune „aş da orice".

UNU: Dar este adevărat. Dacă aş avea ceva de dat, aş da. Doar că nu am ce. Dar sunt sigur, cum să vă spun, că aş da orice. Dacă aş avea…

TREI: Noroc că nu ai ce.

UNU: Ce vrei să spui?

TREI: Nimic. Lasă.

DOI: Cât mă enervează să te aud smiorcăindu-te după zilele albe! Parcă ai fi un copil. „Vreau o zi albă! Vreau o zi albă!" Poftim o zi albastră!

TREI: Zilele albastre sunt foarte frumoase. Au farmecul lor.

DOI: Sigur. Îţi plac pentru că nu ne plac nouă.

TREI: Exact. Acum lăsaţi-mă să mă bucur. La la ta, la la la…

DOI: Bucură-te mai încolo! Aici vreau să regret eu trecerea zilelor roşii. Nu-ţi mai spun că miroşi urât! mai exact puţi!

TREI: Ţie nu-ţi miroase decât gura.

DOI: Mie nu mi-a mirosit niciodată gura!

TREI: Toate au un început.

UNU: Eu unde aş putea să tânjesc după zilele albe?

DOI: Acolo.

TREI: Cât de plăcute sunt zilele albastre! Eu numai zile albastre

aş vrea. Vai, cât sunt de fericit! Zile albastre/ sublime flori în glastre/ fără voi/ Am fi mai goi!

DOI: Ai fi! Vorbeşte în numele tău!

TREI: Nu pot.

DOI: De ce?

TREI: Nu rimează.

DOI: Nu mă interesează!

TREI: Zile albastre/ Sublime flori în glastre/ fără voi/… sunteţi doi boi! Acum rimează!

UNU: Zile albe, zile albe. Of, of, of! Când eram mic…

DOI: Te rog. Nu începe povestea cu copilăria ta!

UNU: Nu te obligă nimeni să asculţi.

TREI: Aşa este. Spune, te rog, mai departe! Sunt convins că ceea ce urmează să ne spui va fi ceva palpitant, captivant şi pe-alocuri amuzant.

UNU: Exact. De unde ştii? Când eram mic, îmi plăcea foarte mult să zbor. Îmi spuneam „aş zbura până acolo". Şi în clipa următoare eram acolo.

DOI: Şi, după ce îţi rezolvai problemele, închideai ochii, ziceai „înapoi" şi, cât ai clipi din palme, tagadam – tagadam, făceai cale-ntoarsă.

TREI: Incredibil. Ce voce enervantă poţi să ai! Ţi-a mai spus cineva că ai o voce enervantă? Eu cred că vocea ta este cea mai enervantă voce din câte voci există. Şi cred că există foarte multe.

UNU: Tot când eram mic, am trăit cea mai teribilă poveste de dragoste cu un fir de iarbă.

DOI: Nu ca să vă enervez, dar este cea mai mare tâmpenie pe care am auzit-o. Şi aţi făcut amor?

UNU: De mai multe ori.

DOI: Şi probabil în mai multe feluri.

TREI: Pe care tu, cu vocea ta, probabil cea mai enervantă dintre toate vocile, nu ţi le poţi imagina.

DOI: Ce-i drept, nu!

TREI: Continuă, te rog!

UNU: …nu mai pot.

DOI: Atunci taci!

TREI: Cel mai important lucru este să nu rămâi niciodată singur.

DOI: Ce-ţi veni? Te rog din suflet, nu vorbi despre asta!

TREI: Singurătatea este cea mai mare pedeapsă. Să n-ai cu cine vorbi, să n-ai pe cine iubi, să n-ai cui spune că n-ai pe cine iubi, să n-ai cui te plânge că nimeni nu te aude când spui că n-ai pe cine iubi, când orice şi oricum ai face, nu se schimbă nimic… Îngrozitor.

UNU: Poţi vorbi cu tine însuţi.

TREI: Adică să vorbesc singur? Asta fac de câte ori vorbesc cu voi…

UNU: Nu. Să vorbeşti cu tine însuţi. Să nu mai fugi de tine. Să stai şi să te asculţi.

DOI: Păi, eu unul, numai văicăreli aş auzi. M-aş urca pe pereţi.

UNU: Pe pereţi?…

TREI: V-aţi urca – acolo unde zici tu. N-ai înţeles ce spune domnul? Tu şi cu tine… Dacă nu aş auzi atâtea tâmpenii de la voi… cum e expresia aia… aş muri de plictiseală.

UNU: Pereţi…!?

DOI: Femeia pe care am iubit-o cel mai mult a fost mama.

TREI: Ar fi fost cutremurător dacă ai fi zis: femeia pe care am iubit-o cel mai mult a fost tata…

DOI: Vă daţi seama cum e să naşti?

TREI: Nu! Poţi să ne spui tu?

DOI: Eu cred că nu există sentiment mai profund decât iubirea de mamă.

TREI: Ba da. Ura de mamă!

DOI: Iubirea de mamă este cea mai mare iubire.

UNU: Iubirea pentru jumătatea ta este cea mai mare iubire.

TREI: Iubirea de sine este cea mai mare iubire.

UNU: Sunteţi doi proşti. Iubirea divină este singura iubire.

TREI: Ba nu. Iubirea de foame. Să fii ţinut nemâncat într-un turn, până când accepţi să iubeşti. Ca prinţesele. Bine că nu sunt prinţesă!

UNU: Cred că nu există ceva mai înfiorător decât să vrei să explici cuiva ceva şi să-ţi dai seama că nu te poate înţelege.

DOI: Să-i arăţi şi să nu poată vedea.

TREI: Să mai şi râdă de tine.

DOI: Cum faci tu.

TREI: N-am ştiut că mă iubeşti. Prinţule…

DOI: Poftim!…

UNU: Mai ţineţi minte prima noastră întâlnire?

DOI: Tu râdeai încontinuu.

UNU: Tu plângeai încontinuu.

TREI: Iar eu râdeam de voi.

DOI: Râdeai şi plângeai de tine, de fapt…

TREI: Eu cred că voi doi sunteţi cei mai idioţi oameni.

UNU: Şi tu eşti la fel de idiot ca noi.

TREI: În niciun caz! Dacă sunt idiot, sunt într-un fel în care numai eu pot fi.

UNU: De-acord. Cel mai mare! Îţi convine?

TREI: Primul.

UNU: Dacă tu aşa vrei…

DOI: Eu cred că ar trebui să mâncăm ceva.

UNU: Mie nu mi-e foame. Nu-mi mai este foame de nu ştiu când.

TREI: Nici mie. Deci nu mâncăm?! Vai, ce rău îmi pare!…

DOI: Dintotdeauna mi-am dorit să-mi mănânc palmele. Ia uitaţi-vă puţin la ele! Parcă-s două gogoşi.

UNU: Vrei să ţi le pudrez? Puţin zahăr?

DOI: Aş putea să te strâng de gât cu gogoşile astea.

TREI: Cum am putut s-o părăsesc?

DOI: Ah… nu începe iar, te rog!

UNU: Lasă-l!

TREI: Ştiam că-mi face rău. Mă ardeau atingerile ei. Îţi dai seama ce înseamnă să ţii în braţe o asemenea femeie? Pârjol! Leşinam de fiecare dată. Vomam, urlam…

DOI: A trecut.

TREI: A fost singura dată când m-am abătut de la drum. În rest am fost cuminte. Foarte cuminte. Toate mergeau ca pe roate. Nu făceam nimic pentru asta. Ce-mi doream reuşeam. Iar şi iar, de fiecare dată. Pe ea am pierdut-o pentru că nu mi-am mai dorit-o. O consumasem. Nu pentru altă femeie. Altă femeie nu a mai existat.

TREI: Şi nici nu o să mai existe.

DOI: Tu ai ales să fie aşa.

TREI: Eu am ales întotdeauna după, sau înainte. Niciodată la timp. Probabil pentru a menţine linia dreaptă. Firul drumului.

UNU: Eu, în afara firului de iarbă, n-am mai iubit pe nimeni, niciodată. Nicio femeie nu a putut să-mi spună, cum o făcea el, „te iubesc".

DOI: Ai uitat tot! Cum să iubeşti un fir de iarbă? Spui prostii. Poate era o femeie fragilă ca un fir de iarbă. La tine a câta viaţă e asta?

UNU: A 26-a.

DOI: Şi nu s-a schimbat nimic?

UNU: Nimic. Toate sunt la fel.

DOI: Şi de ce nu spui?

UNU: Cui? Te ascultă cineva? îi las pe ei să mă caute.

TREI: Te-au rătăcit demult. Pe toţi cred că ne-au rătăcit. Câte au pe cap…

DOI: Noi suntem de vină. Ar trebui să facem ceva.

TREI: Altceva…

DOI: Sau altceva, da.

UNU: De ce? Eu, unul, nu vreau să schimb nimic. Abia m-am obişnuit aşa. Şi cred că nu e bine să vorbim despre asta.

DOI: De ce? Oricum nu ne aude nimeni.

TREI: Cine ştie?

DOI: De unsprezece vieţi vin aici zi de zi şi nu am întâlnit pe nimeni.

TREI: Poate ar trebui să mergi în altă parte.

DOI: Am încercat. Dar de fiecare dată ajung aici şi – fie că-mi place fie că nu – dau de voi doi. Sunteţi ultimii cu care aş avea chef să mă-ntâlnesc, credeţi-mă. Îmi vine să urlu de câte ori vă văd. Îmi smulg părul, îmi muşc limba, îmi cârpesc palme, pumni. Degeaba. Cum ajung aici dau de feţele voastre. De ochii voştri care privesc întotdeauna în acelaşi loc – la mine.

TREI: N-ai mai spus niciodată asta.

DOI: Ba da. În fiecare zi. Numai că voi nu vreţi să auziţi.

UNU: Ne-a mai spus?

TREI: Face pe nebunul!
DOI: Vedeţi? Nu vă interesează. Sunteţi surzi.
UNU: Poate chiar suntem…
DOI: Şi de ce nu mi-aţi spus niciodată până acum?
TREI: Vorbeşte în numele tău! Eu nu sunt surd.
UNU: Nu a fost nevoie să vă spun, atâta timp cât ne-am înţeles foarte bine.
TREI: Eşti surd?
UNU: Da. S-a schimbat ceva?
DOI: Sigur. Acum ştim amândoi că tu eşti surd.
UNU: Şi?
DOI: E mai bine. Mult mai bine.
TREI: Eu, unul, nu simt nicio diferenţă.
DOI: Surdule!
UNU: Ce-ai zis?
DOI: Surdule!
UNU: Cum?
TREI: Liniște! 1, 2, 3… 4… 5, 8, 9…
DOI: 10, 11.
TREI: 1, 2, 3, 4, 5, 8, 9, 10, 11.
UNU: 6, 7.
TREI: 1, 2, 3, 4, 5, 8, 9, 10, 11, 6, 7…
DOI: 3…
TREI: S-a mai spus.
DOI: …1 milion de dolari!
TREI: 1, 2, 3, 4, 5, 8, 9, 10, 11, 6, 7, 1 milion de dolari…
UNU: Aş putea să vă povestesc ceva din copilărie.
DOI: A cui copilărie?
UNU: A mea.
DOI: Neinteresant.
TREI: Ce urmează după un milion de dolari?
UNU:!?… Zero.
TREI: Şi apoi?
UNU: Tot zero.
DOI: Mai bine să vă povestesc eu… cum este viaţa unui om

obişnuit.

UNU: Se naşte, aleargă şi moare.

TREI: Când nu-l mai doare…

DOI: De unde ştii?

TREI: Mă mai pricep şi eu la câte ceva.

UNU: Nu s-au schimbat prea multe.

TREI: Nu s-a schimbat nimic. Totul este la fel ca înainte.

DOI: Greşiţi!… Caută…

TREI: Filozofule.

UNU: Ce caută?

DOI: Drumul spre noi.

TREI: Şi de atâţia ani n-a găsit nimeni drumul până la noi?

DOI: Eu.

UNU: Tu ce?

DOI: De câte vieţi ai zis că eşti aici? De 26, nu? Iar tu eşti dinaintea lui?

TREI: Da.

DOI: Eu am venit ultimul…

TREI: Şi ce-i cu asta?

DOI: … Nimic. Mi s-a făcut foame. Noroc că putem să vorbim între noi. Altfel am uita cuvintele.

UNU: Am fi nevoiţi să găsim altele.

DOI: Poate că am descoperi unele mai bune.

UNU: Dar de ce avem nevoie de cuvinte? Cuvintele fac zgomot…

TREI: Ştiţi ce mă deranjează pe mine cel mai tare? Că nu ne dăm bineţe. Ar trebui să ne zicem „bună dimineaţa".

UNU: Eu uitasem asta. Ai dreptate. Şi seara se zice „bună seara".

DOI: Bună seara, moşule!

UNU: Bună dimineaţa, prostule!

TREI: Şi mai era ceva… „Ce mai faci?"

DOI: Ah, da. Şi la asta se răspunde cu… stai puţin… „Bine. Mulţumesc, bine".

UNU: „Dar tu?"

DOI: Ce-i cu mine? Am zis.

UNU: Acum te întreb eu. „Dar tu?" Ca şi cum m-ar interesa. Aşa

se face, îmi aduc bine aminte.

DOI: Şi eu de ce să-ţi răspund, dacă nu te interesează?

UNU: E obligatoriu. Aşa e regula jocului. Dacă nu o faci, eu nu-ţi mai dau niciodată bineţe.

DOI: Şi fără bineţe nu se poate?

TREI: Nu!

DOI: „Mulţumesc, bine. Dar tu?"

UNU: „Mulţumesc, bine. Dar tu?"

TREI: „Mulţumesc, bine. Dar tu?"

DOI: „Mulţumesc, bine. Dar tu?"

UNU: „Mulţumesc, bine. Dar tu?"

TREI: „Mulţumesc, bine. Dar tu?"

DOI: „Mulţumesc, bine. Dar tu?"

UNU: „Mulţumesc, bine. Dar tu?"

DOI: Să mai schimbăm.

TREI: „Bună dimineaţa".

UNU: „Bună dimineaţa".

TREI: „Ce mai faci?"

UNU: „Mulţumesc, bine, dar tu?"

TREI: „Mulţumesc, bine". Şi mai departe?

DOI: „Bună seara. Ce mai faci?"

TREI: Nu, nu, nu! Altceva era…

UNU: Ştiu, ştiu! „Cât e ceasul?"

DOI: Cât e ceasul???…

DOI: „Este două fără jumate!"

UNU: „Este două şi jumătate. Sau cinci fără un sfert. Sau şapte fix".

DOI: Asta îmi place cel mai mult. Şapte fix. „Este şapte fix. Fix şi jumătate. Şi fără un sfert".

TREI: Ce mai era?

UNU: Păi, cam asta era tot.

TREI: „Cum te numeşti?"

UNU: Ce să fac?

TREI: „Cum te numeşti?" Care e numele tău?

UNU: Care e numele meu? Ăăă… Adică cum mă cheamă?…

Napoleon.

TREI: Napoleon şi mai cum?

UNU: Napoleon şi… Ion.

TREI: Şi pe tine?

DOI: Şi pe mine tot aşa. Napoleon şi Ion.

TREI: Nu se poate.

DOI: Bine. Atunci găseşte-ţi tu altul, că mie îmi place tare mult ăsta. Te rog! Napoleon şi Ion mă cheamă. Şi mă mai cheamă şi… Napoleon şi Roma. Dar chiar mă cheamă undeva?

TREI: Aşa se spune.

DOI: Ce înseamnă Napoleon?

UNU: Nimic.

DOI: Nu ar fi mai frumos Napoloen?

TREI: Napoloen?

DOI: Da. E mai frumos Napoloen. Vreau Napoloen. Fără Ion… Napoloen şi Roma.

UNU: Bine. Atunci pe mine mă cheamă… Vasile. Vasile şi… atât. Că e mai scurt.

TREI: Şi pe mine mă cheamă… Grizvac.

DOI: Ce? Cum adică Grizvac? Ce e aia?…

TREI: Şi Napoleon ce este?

DOI: Napoloen nu Napoleon. Napoloen şi Roma.

TREI: Şi? Napoloen ce este?

DOI: Oricum, ceva mai mult decât Grizvac.

TREI: Dar de când hotărăşti tu ce este şi ce nu?

DOI: De azi.

TREI: Bine. Scuză-mă, n-am ştiut! Atunci… Fistum. Fistum şi… Pluta. Nu! Şi… Preta. Fistulum şi Preta.

DOI: Tu nu te pricepi deloc!

TREI: Ba da. Dar nu mai ştiu care era numele meu.

DOI: Aveai un nume al tău?

TREI: Toţi aveam.

UNU: La ce am fi avut nevoie de nume? Eu nu cred.

DOI: Fistulum şi Preta, mi s-a făcut foame.

TREI: Mie nu, Napoloen şi Roma.

UNU: Mă enervaţi! Hai să ne punem întrebări!
TREI: Ce fel de întrebări? De-alea fără rost?
UNU: Da. Ca ieri…
TREI: Ca cine? Bine. De ce?
UNU: Pentru că aşa trebuie.
TREI: Foarte bine… Cum trebuie?
UNU: Aşa cum este.
TREI: Foarte bine. Bravo!… Când?
UNU: Acum.
DOI: Cine suntem şi de ce suntem aici?…
TREI: Stai puţin. Pe cine ai întrebat?
DOI: Pe amândoi.
UNU: De când ai voie să pui două întrebări?
DOI: De azi. Poate împreună puteţi să-mi răspundeţi.
UNU: Chiar vrei să-ţi răspundem?!…
DOI: Da!
UNU: Sigur?
DOI: Da!
TREI: Şapte fix! Eşti mulţumit?
UNU: Cel mai bine ar fi să răspundem toţi la o singură întrebare.
TREI: Ce întrebare?
UNU: Întrebarea „La ce întrebare ar trebui să răspundem?”
DOI: Asta este întrebarea cea mai grea.
UNU: Sau cea mai simplă. Cine ştie?
TREI: Ştiu eu: Cine… de ce… cum… când?
DOI: Îmi pocneşte capul.
UNU: Mie îmi vine să vomit.
TREI: Ştiu eu să răspund: şapte fix!
UNU: Ce uşor era! Ai perfectă dreptate. Şapte fix! E cel mai bun răspuns!…
DOI: Sau tu ştiai deja?
TREI: Acum mi-a venit. E foarte simplu. Şapte fix… Sau şapte şi jumătate?…
UNU: Nu începe iar… şapte fix sau şapte şi jumătate?
TREI: Am ameţit…

DOI: Cea mai grea întrebare are două răspunsuri. Mie mi se pare corect. Ai perfectă dreptate. Răspunsul este şapte fix şi şapte şi jumătate.

UNU: Eu m-am plictisit de ziua asta.

TREI: Şi eu. Ce facem? O lăsăm să treacă?

DOI: Ca de obicei.

TREI: Bine.

UNU: Mergem?

TREI: Mergem.

DOI: Unde?

UNU: De unde am venit.

DOI: Iar?

UNU: Bine, mergem în altă direcţie.

DOI: Care?

TREI: Hotărăşte tu!

DOI: De ce eu?

TREI: Bine. Mergem… înapoi.

DOI: De unde am venit?

TREI: Înapoi înseamnă de unde am venit?

DOI: Eu aşa cred.

TREI: Bine. Mergem înainte!

UNU: Şi dacă ajungem tot de unde am venit?…

DOI: Noi am venit şi dinainte şi dinapoi?

TREI: Mi se face frică.

UNU: Dacă ţi se face ţie, mi se face şi mie.

DOI: Şi mie.

UNU: Tu ai început cu prostiile astea.

TREI: Poate trebuie să mergem… altfel…

UNU: Cel mai bine este să rămânem pe loc. Aşa o să vină drumul la noi.

DOI: Cum o să vină drumul la noi? S-a mai întâmplat vreodată?

UNU: Poate s-a mai întâmplat şi n-am văzut noi.

TREI: Are dreptate. Cine ştie…

UNU: Noi trăncănim, şi drumul trece.

DOI: Poate a şi strigat la noi. Să ne dăm la o parte. Dacă o fi

trecut peste noi?…

UNU: Chiar că ai o voce enervantă. Turui întruna.

DOI: Eu sunt orb. N-aveam cum să-l văd.

TREI: Cum adică eşti orb? Acum spui?

DOI: Până acum n-am avut de ce să vă spun. Nu m-a întrebat nimeni. Dar ăsta este adevărul – sunt orb. Un biet orb.

TREI: Înseamnă că eu sunt mut. Abia acum îmi dau seama. Da, sunt mut… Extraordinar! Sunt complet mut. Bine că nu sunt orb…

DOI: Bine că nu sunt surd.

UNU: Bine că nu sunt mut.

TREI: Bine că suntem împreună…

DOI: Da…

TREI: Mie mi s-a făcut foame.

DOI: Ah, nu… Iar îmi vine să plâng.

UNU: Şi mie să râd.

TREI: AAA!!!…

DOI: EEE!!!…

UNU: OOO!!!…

Articol II. Cei trei adorm

SFÂRŞIT